

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: D. V. L.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnam, bytem „X“, zastoupený Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti **žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.9.2016, č.j. CPR-13728-2/ČJ-2016-930310-V237,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.9.2016, č.j. CPR-13728-2/ČJ-2016-930310-V237, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 8.3.2016, č.j. KRPB-123241-37/ČJ-2014-060022-SV, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců s tím, že počátek uvedené doby byl v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Rovněž bylo ve výroku uvedeno, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce namítal, že nebyl řádně zjištěn stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti ve vztahu k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování žalobce do země původu. Správní orgány ohledně této otázky vycházely ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky ev. č. 28624 ze dne 19.1.2016. K tomuto závaznému stanovisku v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že „*podle § 149 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. je obsah závazného stanoviska závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu*“. Žalobce zdůraznil, že správní orgán bez dalšího zkoumání a prověřování převzal závěry obsažené v předmětném závazném stanovisku jako podklad pro tu výrokovou část svého rozhodnutí, ve kterém konstatuje, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Takový postup ve vztahu k závaznosti závazného stanoviska pro rozhodování o správním vyhoštění však dle názoru žalobce není v souladu s § 149 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a ani s ustanovením § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Dle žalobce § 149 správního řádu upravuje pouze formu, nikoli však obsah závazného stanoviska, kdy vlastní závaznost takového stanoviska pro správní orgán, který vydává správní rozhodnutí, musí vyplývat až z konkrétního ustanovení zvláštního zákona, které současně podmiňuje vydání rozhodnutí předchozím závazným stanoviskem. V § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců však dle žalobce žádná závaznost závazného stanoviska pro rozhodnutí správního orgánu neplyne, neboť je zde dána pouze jediná podmínka, a to, že správní orgán je povinen si vyžádat takové závazné stanovisko od ministerstva, nikoli však to, že by toto závazné stanovisko bylo bez dalšího závazné pro vlastní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Z uvedeného žalobce dovozuje, že postup správního orgánu prvního stupně nebyl v souladu s ustanovením § 149 odst. 1 správního řádu a ani s ustanovením § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně totiž vyplývá, že bez dalšího vlastního přezkumu toho, zda jsou na straně žalobce dány důvody znemožňující jeho vycestování z území České republiky, učinil závěr, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Jestliže závaznost závazného stanoviska není výslovně stanovena zvláštním zákonem, tedy v daném případě § 120a zákona o pobytu cizinců, pak byl dle žalobce postup správních orgánů, kdy bez dalšího z obsahu závazného stanoviska vycházely v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu a je tedy postupem nepřezkoumatelným. Jestliže pak odvolací orgán prvostupňové rozhodnutí potvrdil, pak tento postup dle žalobce znemožnil, aby odvolací orgán přezkoumal prvostupňové rozhodnutí plně v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný uvedl, že § 149 správního řádu neupravuje pouze formu, ale také procesní stránku institutu, který je označen jako rozhodnutí podmíněné závazným stanoviskem. Závazným stanoviskem je úkon, který správní orgán učinil na základě zákona a který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení. Jeho obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgán, který rozhoduje v navazujícím řízení, tedy nedisponuje oprávněním závazné stanovisko jakýmkoliv způsobem extenzivně interpretovat, nebo jej obsahově měnit. V případě závazného stanoviska se jedná o subsumpci správních aktů. Závazné stanovisko nevyvolává samostatné právní následky vůči příjemcům, ale

zavazuje správní orgán ve vztahu k obsahu finálního správního rozhodnutí. Finální rozhodnutí je pak projevem vůle více vykonavatelů veřejné správy. Závazné stanovisko je možné vydat jen tam, kde to zákon výslovně předpokládá. Správní orgán, který je podle zákona příslušný rozhodovat ve správním řízení, nesmí požadovat předložení závazného stanoviska v případě, že mu tuto povinnost neukládá zákon, a to ani v případě, že by takový postup byl přínosný za účelem zjištění věci. Závaznost obsahu závazného stanoviska dle žalovaného plyne přímo ze zákona, který povinnost předložit závazné stanovisko zakotvuje. Zákon přímo explicitně definuje postavení správních orgánů, které vydávají závazná stanoviska, jako orgánů dotčených a správní orgán se z tohoto postavení nemůže vyvázat. Správní úřad, který rozhoduje v navazujícím řízení, je potom ex lege obsahem závazného stanoviska vázán a nedisponuje žádným oprávněním jakýmkoliv způsobem toto stanovisko interpretovat anebo jej obsahově měnit. Závazné stanovisko dle žalovaného podmiňuje výrokovou část ve věci samé. Bude-li tedy závazné stanovisko negativní a brání vydání navazujícího rozhodnutí, je správní orgán v navazujícím řízení povinen žádost o vydání navazujícího rozhodnutí zamítnout. Bude-li však obsah závazného stanoviska jednoznačný, nebude správní orgán disponovat žádným prostorem pro správní uvážení. Jinou modalitou by bylo, jestliže by závazné stanovisko připouštěno více interpretací, to však v daném případě nenastalo.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalovaný i žalobce s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 10denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

V ustanovení § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 zákona o pobytu cizinců je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva vnitra, zda vycestování cizince je možné (§ 179 zákona o pobytu cizinců).

V ustanovení § 149 odst. 1 správního řádu je uvedeno, že závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.

V odst. 3 citovaného ustanovení je pak uvedeno, že jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.

Institutu závazných stanovisek využívá zákonodárce v případech, kdy předpokládá, že pro posouzení určité konkrétní skutečnosti, která je podstatná pro rozhodnutí ve věci samé, je kompetentnější jiný správní orgán, než ten před kterým se vede správní řízení ve věci samé, ale nepovažuje za vhodné, aby se o dané dílčí otázce vedlo samostatné správní řízení. Za takové situace pověřil zákonodárce dotčený orgán k tomu, aby o určité skutečnosti vydal závazné stanovisko, které je následně pro správní orgán před kterým se vede řízení ve věci samé závazné pro výrokovou část rozhodnutí.

Z výše citovaného ustanovení § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců jednoznačně vyplývá, že platný právní předpis uložil prvostupňovému správnímu orgánu vyžádat si v rámci řízení o správním vyhoštění žalobce závazné stanovisko od Ministerstva vnitra ohledně posouzení otázky, zda je žalobcovo vycestování do země původu možné. Dle názoru soudu uvedené ustanovení je nutno chápat nikoli pouze jako uložení povinnosti policii předmětné závazné stanovisko si vyžádat, ale současně i jako zákonné zmocnění pro Ministerstvo vnitra k vydání takového závazného stanoviska. V důsledku toho je pak nutno závazné stanovisko ohledně možnosti vycestování žalobce vydané Ministerstvem vnitra chápat jako úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí ve věci samé. Stanovisko Ministerstva vnitra tak splňuje zákonné znaky závazného stanoviska zakotvené v ustanovení § 149 odst. 1 správního řádu. Za této situace policie rozhodující o správním vyhoštění zcela správně ve vztahu k posouzení možnosti vycestování žalobce do země původu neprováděla žádné další dokazování v rámci správního řízení, neboť byla ve vztahu k posouzení této skutečnosti vázána závěrem obsaženým ve vyžádaném závazném stanovisku vydaném v souladu s § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců Ministerstvem vnitra. O skutečnostech, jejichž posouzení bylo předmětem závazného stanoviska, již správní orgán ve správním řízení vedeném o věci samé neprovádí další dokazování. Dle soudu tedy postupovaly správní orgány v souladu s právními předpisy, když za situace, kdy účastník řízení nikterak nezpochybňoval závěry obsažené v závazném stanovisku, bez dalšího vycházely z výroku uvedeného závazného stanoviska a o otázce možnosti vycestování žalobce nevedly další dokazování.

K námitce žalobce, že v ustanovení § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců není výslovně stanovena závaznost závazného stanoviska Ministerstva vnitra o možnosti cizince vycestovat do země původu, soud uvádí, že již ze samotné skutečnosti, že zákonodárce stanovisko vydávané v předmětném řízení Ministerstvem vnitra označil termínem „závazné stanovisko“, vyplývá, že předmětné stanovisko je pro vydání rozhodnutí ve věci samé pro správní orgán rozhodující o správním vyhoštění skutečně závazné. Slovní spojení „závazné stanovisko“ je nutno chápat jako název právního institutu, jehož obecná právní úprava je zakotvena v § 149 správního řádu. Skutečnost, že zákonodárce skutečně pojem „závazné stanovisko“ chápal v § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců jako označení konkrétního právního institutu dokládá i to, že v odkazu pod čarou obsaženém u uvedeného sousloví je výslovně odkazováno na ustanovení § 149 správního řádu.

Veškeré námitky uplatněné žalobce shledal soud jako nedůvodné.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 24. listopadu 2016

Mgr. Václav Trajer v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová